

личныѣ мѣста на земнѣхъ повърхнинѣ; изобщо, то порасва колкото ся удалчава отъ екваторѣтъ къмъ полюситѣ, и въ полушарията сѣверно и южно ся различава съ туй, дѣто въ първото то е сѣверно, а въ послѣдното южно.

Тѣй въ П-бургъ сѣверното наклонение е равно 70° , въ Москвѣ $68^{\circ} 57'$, въ Парижъ $66^{\circ} 42'$, въ Палермо $57^{\circ} 16'$; на о-въ св. Елена то е южно и равно $21^{\circ} 52'$, на мысѣтъ Добра надежда сѣщо южно и равно $53^{\circ} 20'$.

Като съединяѣтъ на картѣхъ сичкыѣ мѣста, кои имѣтъ еднакво наклонение, получѣѣтъ кривы линии, кои ся наричѣтъ *изоклинически*. Линията, коя съединява сичкыѣ мѣста на земнѣхъ повърхнинѣ, дѣто наклонението е равно 0, съ други думы — дѣто стрѣлката на наклонението е съвсѣмъ горизонтална, нарича ся магнитенъ екваторъ. Магнитный екваторъ не съвпада съ посокѣтъ на земный екваторъ, нъ го пресича въ двѣ диаметрално срѣщѣположны точки, отъ които едната лежи въ Атлантическия океанъ, а другата въ Тихый.

Точкыѣ, дѣто наклонението е равно 90° , или оныя въ които стрѣлката на наклонението е вертикална наричѣтъ ся магнитны полюсы. Такова точки сѣ двѣ; едната лежи въ сѣвернѣ Америка подъ 74° сѣв. шир. близо при о-въ Мелвилъ, другата въ Южный Ледовитъ океанъ близо вълканѣтъ Еребъ подъ 77° южн. ширина.

92. ИЗМѢНЕНИЯ НА НАКЛОНЕНИЕТО. Наклонението на магнитнѣхъ стрѣлкѣ въ някое място на земнѣхъ повърхнинѣ претърпява измѣнения, кои ся приличѣтъ съ измѣненията на склонението, само че голѣмината имъ е много по малкѣ. Нека